

Mauro Nervi

TORINO

Feledtem már a mészfehér falakkal
didergő Torinót, a téli holdat,
mely szikrázott a fagyban;
szél kel, fuvallatát nehéz
belélegeznem. Mégis fölmagaslik
emlékeim között ezernyi kémény;
a főutcák merev neonbetűi
villognak újra,

így őrzik szenttelen magányban
a nappal titkos kínjait. A kurva
az utcasarkon és a vak kioszkos,
ki megbújik lencséi rejtekében,
eltorzult testbe zárva
várakoznak.
S emlékeim csitulva sorra járják
a külvárost, a gyárnegyedeket,

halott jelképeit
a mának, melyet elpocsékolunk,
méltóbb jövőt remélve önmagunknak.

Remco Campert

KÖLTÉSZET

A költészet: cselekvés,
bizonyágtétel. Bizonyítom,
hogy élek, hogy nemcsak élek.

A költészet: jövő, rágondolás
egy újabb hétre, idegen országra,
vagy rád öregkorodban.

A költészet: lélegzetem, ő mozgatja
lábam, ahogy – habozva néha –
rálép az őt kívánó földre.